

Fővárosi Törvényszék
mint elsőfokú bíróság

Az ügy száma: 105.K.700.451/2019/9.
A felperes:

A felperes képviselője:

Az alperes:

Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság
Hatóság

Az alperes képviselője:

(1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/C.)
Dudás Hargita Zavodnyik Ügyvédi Iroda
(1036 Budapest, Lajos utca 66., ügyintéző: dr.
ügyvéd)

A per tárgya:

adatvédelmi ügyben hozott NAIH/2019/2566/8.
számú határozat, mint közigazgatási cselekmény
jogszerűségének vizsgálata

Ítélet:

A Fővárosi Törvényszék a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (Egyszázezer) forint perköltséget, valamint az államnak – az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására – 30.000 (Harmincezer) forint kereseti illetéket.

Az ítélet ellen a közléstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet a Kúriához címzetten a Fővárosi Törvényszéknél kell jogi képviselő útján az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint benyújtani.

I n d o k o l á s

Az ítélet alapjául szolgáló tényállás

- [1] A perben nem álló (a továbbiakban: kérelmező) 2000. május 18-án kölcsönszerződést kötött a -vel (a továbbiakban: Bank). A Bank 2002. május 8-án azonnali hatállyal felmondta a kölcsönszerződést, mivel a kérelmező többszöri felszólítás ellenére nem rendezte a teljes tartozását. Ezt követően a Bank értékesítette a szerződésből eredő követelését, amely többszöri engedményezést követően a felperesre került átruházásra. Az alperes 2019. március 6-án adatvédelmi hatósági eljárást indított a kérelmező 2019. március 5-én érkezett beadványa alapján, amelyben előadta, hogy a felperestől levelet kapott a kölcsön vonatkozásában. A kérelmező a személyes adatai törlésének elrendelését kérte az alperestől, tekintettel arra, hogy állítása szerint a fenti kölcsönt már visszafizette, ezért a felperes nem tarthatna nyilván róla személyes adatot.

A megelőző közigazgatási eljárás és a keresettel támadott döntés

- [2] A hatósági eljárás során a felperes az alperes felhívására úgy nyilatkozott, hogy a kérelmező személyes adatait háromféle célból kezeli. Egyrészt a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 2016/679 (EU) rendelet (a továbbiakban: GDPR) 6. cikk (1) bekezdésének b) pontja alapján követelésbehajtási célból kezeli az engedményezési szerződéssel megszerzett adatokat, valamint a Belügyminisztérium által vezetett nyilvántartásból megszerzett adatokat. Másrészt a GDPR 6. cikk (1) bekezdésének c) pontja alapján panaszkezelési célból kezel egyes adatokat, úgy mint név, ügyiratszám, engedményező, engedményezőnél szereplő azonosítószám, lakcím, panasz előterjesztésének helye, ideje és módja, a panasz tárgya, leírása, ügyfél által bemutatott iratok, dokumentumok, jegyzőkönyv felvétele esetén a panaszos aláírása, válaszban szereplő adatok. Harmadrészt szintén a GDPR 6. cikk (1) bekezdésének c) pontja alapján a referenciaadatok központi hitelinformációs rendszernek (KHR) történő átadása céljából kezel további adatokat. Nyilatkozata szerint a kérelmezőhöz tartozó telefonszámot és e-mail címet nem tart nyilván.
- [3] Az alperes a 2019. augusztus 8-án kelt NAIH/2019/2566/8. számú határozatában megállapította, hogy a felperes a GDPR 6. cikk (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással jogszerűen nem kezelheti a kérelmezőnek a kérelemmel érintett személyes adatait. Kötelezte a felperest, hogy a bírósági felülvizsgálat kezdeményezésére irányadó keresetindítási határidő lejártát, illetve felülvizsgálat kezdeményezése esetén a bíróság döntését követő tizenöt napon belül igazolja a kérelmező felé, ha jogos érdeke fűződik a kérelmező személyes adatainak követeléskezelési célú kezeléséhez és ezen érdek a kérelmező alapvető jogaival szemben elsőbbséget élvez, valamint a GDPR 14. § (2) bekezdésének b) pontja alapján tájékoztassa a kérelmezőt, hogy milyen jogos érdeke miatt szükséges személyes adatai követeléskezelési célú kezelése, ezen érdek a kérelmező alapvető jogaival szemben elsőbbséget élvez-e, valamint tájékoztassa a kérelmezőt az őt megillető tiltakozási jogról, és arról, hogy ezt hogyan gyakorolhatja. Amennyiben a jogos érdeket igazolni nem tudja, törölje ezen adatokat. Kötelezte továbbá a felperest, hogy amíg nem tesz eleget az I.2. pontban foglalt kötelezésnek, addig korlátozza a kérelmező személyes adatainak követeléskezelési célú kezelését. Fentiekén túl a kérelmező személyes adatainak törlésére irányuló kérelmét elutasította. Tekintettel arra, hogy túllépte az ügyintézési határidőt, az alperes 10.000 forintot megfizetett a kérelmezőnek.

A keresetlevél és a védirat

- [4] A felperes a határozat ellen benyújtott - és a 6. sorszámú beadványával kiegészített - keresetében elsődlegesen a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 38. § (1) bekezdés a) pontja, valamint a 89. § (1) bekezdés a) pontja alapján a határozat megváltoztatásával kérte annak megállapítását, hogy az alperesi határozat jogszabálysértő, és annak a kimondását, hogy a felperes a kérelmező személyes adatait a GDPR 6. cikk (1) bekezdésének b) pontja alapján szerződéses jogalapon, a szerződés teljesítése érdekében kezelheti, ezáltal nem merül fel olyan kötelezettsége, hogy a személyes adatok követeléskezelés céljából történő kezeléséhez fűződő jogos érdekét igazolja, továbbá annak a megállapítását, hogy a felperes jogszerű adatkezelése miatt az adatkezelés korlátozásának, illetve az adatok törlésének szükségessége nem merül fel. Másodlagosan a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja és a 89. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján az alperesi határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte akként, hogy az alperest az elsődleges kérelmében meghatározottakkal egyező tartalmú határozat meghozatalára kötelezze. Perköltséget igényelt, költségjegyzéket csatolt.
- [5] Álláspontja szerint az alperesi határozat téves jogértelmezésen alapul, ezáltal annak megállapításai jogszabálysértők. Előadta, hogy a jelen ügy kapcsán nem elegendő pusztán a GDPR és az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) rendelkezéseit vizsgálni, hanem a mögöttes polgári jogi jogviszonyokat is elemezni kell, így nem hagyható figyelmen kívül, hogy a kérelmező milyen magatartást tanúsított az említett polgári jogi jogviszonyokban. A kölcsönszerződés felmondásához a kérelmező azon magatartása vezetett, mellyel a felek közti megállapodást nem teljesítette többszöri felszólítás ellenére sem, és semmilyen módon nem igazolta, hogy a követelés összegét már teljesítette volna.
- [6] Hivatkozva a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 525. § (1) bekezdésére és 321. § (1) bekezdésére, valamint az ahhoz fűzött magyarázatra, kifejtette, hogy a szerződés a felmondással a jövőre nézve szűnik meg, és ez a kitétel azt jelenti, hogy a szerződés alapján teljesített szolgáltatások visszajárnak, azaz a szerződés csak akkor szűnik meg teljes egészében, amikor a felek a jogszabályban és egyébként a kölcsönszerződésben foglalt elszámolási kötelezettségüknek teljes egészében eleget tettek. Tehát álláspontja szerint a felmondás a szerződést csupán részben szünteti meg, ugyanis a szerződés felmondás esetére irányadó és a felek közötti elszámolási kötelezettséget előíró rendelkezései pontosan ezen esetben tudnak csak érvényesülni és fejtenek ki joghatást, miután a szerződés többi, szerződésszerű teljesítési kötelezettséget előíró rendelkezése már megszűnt. Véleménye szerint az alperesi jogértelmezés, miszerint a felmondást követően a szerződés semmilyen joghatás kiváltására nem lenne alkalmas, azt jelentené, hogy abból elszámolási kötelezettség sem származna. Utalt arra, hogy a vonatkozó bírói gyakorlat is azt erősíti meg, hogy a felmondott kölcsönszerződések után a visszafizetési/elszámolási kötelezettség is a szerződésben foglaltak szerint kell, hogy végbe menjen, mindez pedig azt eredményezi, hogy a kérelmező személyes adatait a szerződés fennmaradó rendelkezéseinek teljesítése érdekében, annak kapcsán kell kezelni.
- [7] Hivatkozva a régi Ptk-hoz fűzött Nagykommentárra kifejtette, hogy az engedményezések révén a követelés nem válik el az alapjogviszonytól, nem is válhat, hiszen pontosan az az engedményezés lényege, hogy csupán egy egyszerű alanyváltozás történik a kötelemben, minden feltétel és szerződéses rendelkezés változatlan marad. Ez azt jelenti, hogy a követelés engedményezésével az alapul fekvő szerződésben kikötött és abból eredő jogok is átszállnak az engedményesre, amely pedig azt eredményezi, hogy a követelés teljes mértékben nem távolodik el a szerződéses alapjogviszonytól.

- [8] Előadta, hogy a követelés fennállása nem tekinthető vitatottnak, másrészt az elévülés kérdését indifferensnek tartotta a jelen ügyben tekintettel arra, hogy a követelések elévülése semmilyen kapcsolatban nem áll azzal, hogy maga a követelés fennáll-e vagy sem.
- [9] A követelésbehajtási célból végzett adatkezelés kapcsán kifejtette, hogy az adatkezelés célja a kölcsönszerződésből eredő, annak felmondását követően továbbélő elszámolási kötelezettség érvényesítése, különösen a követelés érvényesítése és behajtása, azaz a hitelező és az adós között fennálló szerződésben foglalt kötelezettség kikényszerítése. Álláspontja szerint sem az adatkezelés céljának, sem jogalapjának megállapítása tekintetében nem bír relevanciával az, hogy az adatkezelés végeredményben még az eredeti jogosultnak, azaz a hitelezőnek, vagy már magának a felperesnek az érdekében történik, azaz a követelésbehajtási folyamat során térült összeg kinek a részére folyik be.
- [10] Mindezek alapján álláspontja szerint a személyes adatok kezelésének jogalapjaként alkalmazható a GDPR 6. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti szerződéses jogalap. Véleménye szerint jogalapváltásra csak abban az esetben lenne szükség, amennyiben az adatkezelésben és/vagy annak végső céljában olyan változás következne be, amely egyértelműen megszakítaná az adatkezelés eddigi egységes folyamatát, azonban az engedményezéssel ez nem következett be. Utalt arra, hogy sem a GDPR 6. cikk (1) bekezdés b) pontjából, sem a GDPR 22. cikk (2) bekezdés a) pontjából, sem a GDPR (44) preambulum-bekezdéséből nem olvasható ki a szerződéses jogalap alkalmazásának olyan szűkítő értelmezése, hogy azt csak az érintett és a vele először szerződő adatkezelő szerződéses jogviszony kapcsán lehetne használni.
- [11] Kifejtette továbbá, hogy az alperesi határozat sérti az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) alapelvi rendelkezéseit, a tényállás tisztázására és a bizonyításra vonatkozóan a 62. §-át, valamint az Info tv. 60/A. § (1) bekezdését.
- [12] A védíratra tett észrevételében kiemelte, hogy az alperes elmulasztotta figyelembe venni azt a lényeges körülményt, hogy az adatkezelés jogalapjának meghatározása tekintetében figyelemmel kell lenni arra, hogy a követelés behajtását a követelésbehajtó cég megbízási jogviszony keretében végzi vagy engedményezés révén megszerzett saját követelés behajtását végzi. Lényeges különbség a kettő között az, hogy míg megbízás esetén a követelés behajtása a megbízó nevében, az ő javára folyik, a jogosulti pozícióban nincs változás, a követeléskezelő cég az alapjogviszony tekintetében harmadik személynek minősül, addig az engedményezés esetén a követeléskezelő vállalkozás a saját nevében és a saját javára szólítja fel az ügyfelet a teljesítésre, vagyis ő lép az eredeti jogosult helyébe, tehát ő a követelés jogosultja. Megjegyezte, hogy az alperes által hivatkozott munkacsoporti ajánlás a megbízási jogviszony keretében történő követelésbehajtással kapcsolatos adatkezelési jogalap kérdését elemzi, tehát az nem is alkalmazható. Kifogásolta, hogy az alperes által hivatkozott Testületi Ajánlás nem egyezik meg teljes egészében a végleges szöveggel. Utalt arra, hogy a Testületi Ajánlás végleges szövege kifejezetten nevesíti az elszámolási kötelezettséggel kapcsolatos adatkezelés jogalapja esetében a szerződés teljesítésére való hivatkozást.
- [13] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte. Perköltséget igényelt, költségjegyzéket csatolt.
- [14] A felperes polgári jogi érveire vonatkozóan előadta, hogy amennyiben a szerződés megszűnik, úgy a szerződés teljesítése jogalapon nem lehetséges adatkezelés. Az, hogy fennmarad egy elszámolási kötelezettség, azt nem vitatta, azonban ez nem jelenti a szerződéses jogalap alkalmazhatóságát.
- [15] Fenntartotta, hogy adatvédelmi szempontból a szerződés és a felmondást követő elszámolási kötelezettség elválik egymástól.

- [16] Az elévülés kérdését annyiban relevánsnak tartotta, hogy egy bírósági úton ki nem kényszeríthető követelés esetében a felperesnek különösen figyelembe kell venni az önkéntes teljesítés realitását is, és erre tekintettel kell elvégeznie az érdekmérlegelést.
- [17] Kiemelte, hogy a töretlen gyakorlat szerint a szerződés teljesítése jogalap szűken értelmezendő. Ezt támasztja alá a 29. cikk szerinti adatvédelmi munkacsoport 06/2014. számú véleménye, mely szerint a 7. cikk b) pontja csak arra vonatkozik, ami a szerződés teljesítéséhez szükséges, tehát nem vonatkozik a nemteljesítés által előidézett további lépések, illetve a szerződés végrehajtásakor felmerülő egyéb eseményekre. A kifinomultabb adatkezelés – amelyben harmadik felek is részt vehetnek, például követelésbehajtás, illetve a szolgáltatást ki nem fizető ügyfél bíróság elé állítása – nem a szerződés normális teljesítése keretében történik, így az nem tartoznak a 7. cikk b) pontjának hatálya alá. Ezt a megközelítést tartja fent az Európai Adatvédelmi Testület, amelynek a 2/2019. számú ajánlásának a 37. pontja kiemeli, hogy a szerződés teljesítése jogalap szűken értelmezendő és az nem terjed ki automatikusan a nemteljesítésből eredő adatkezelésre, illetve hogy a fizetési emlékeztető kiküldésével, illetve a szerződés normális menetbe terelésével kapcsolatos adatkezelés eshet a szerződés teljesítése jogalap alá.
- [18] Hangsúlyozta, hogy a felperes maga is elismerte keresetében, hogy a felmondás a szerződésszerű teljesítésre vonatkozó rendes rend rendelkezései körében szünteti meg a szerződést. Tehát a felperes sem vitatta, hogy a felmondást követően nem értelmezhető a szerződés normál rendben való teljesítése. Erre tekintettel a felperes GDPR 6. cikk (1) bekezdés b) pontja és a GDPR 22. cikk (2) bekezdés a) pontja kapcsán előadott érvelését nem tartotta relevánsnak.
- [19] Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint az engedményező és a kérelmező közötti szerződésre hivatkozással az engedményes felperes nem jogosult a GDPR 6. cikk (1) bekezdés b) pontja alapján kezelni a kérelmező adatait amiatt sem, mert az engedményezési megállapodással az engedményes csak a követelés tekintetében lépett az engedményező helyébe, az alapjogviszony egésze tekintetében azonban nem.
- [20] A felperes eljárás jogi kifogásai kapcsán rámutatott arra, hogy a felperes keresetében nem fejtette ki, hogy konkrétan, hogyan sértette meg az Ákr. hivatkozott szabályait. Az ügyintézési határidő túllépése pedig az ügy érdemére nem hatott ki.

A törvényszék döntése és annak jogi indokai

- [21] A felperes keresete nem alapos.
- [22] A Kp. 2. § (4) bekezdése, a 85. § (1) bekezdése és a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 342. § (1) bekezdésére figyelemmel a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem, a védirat, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok korlátai között, a Kp. 85. § (2) bekezdése alapján a közigazgatási tevékenység megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálta.
- [23] A törvényszék a tényállást a perbeli ügyben a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. §-ára és a Kp. 78. § (2) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló közigazgatási iratok, valamint a felek nyilatkozatai és ezek egybevetése alapján állapította meg, a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékelte.
- [24] A törvényszék az Ákr. alapvető szintű rendelkezései megsértésére vonatkozó felperesi hivatkozásokkal összefüggésben hangsúlyozza, hogy a közigazgatási hatósági eljárási alapelvekben megnyilvánuló követelmények, így a legalitás elve, a törvény előtti egyenlőség elve, a hatékony, költségtakarékos eljárás követelménye olyan alapvető követelmények, amelyek közvetett módon az eljárás minden rendelkezésében jelen vannak, azok az egyes

tételes jogi szabályokban tükröződnek, az alapelvek kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában segítik az adott jogszabály helyes tartalmának megállapítását. Töretlen az ítélkezési gyakorlat abban, hogy amennyiben az adott tényállásra nincs konkrét tételes jogszabály, de kimutatható valamely alapelv sérelme, akkor az adott cselekmény vagy mulasztás alapelvbe ütközése megállapítható. Ugyanakkor az alapelvek szubszidiárius jellegéből az következik, hogy amennyiben a jogvita tételes jogszabály alkalmazásával megítélhető, úgy a döntést arra kell alapozni. Amennyiben tehát az adott kérdésre vonatkozóan speciális szabályok is vannak, akkor ezek nem hagyhatók figyelmen kívül, azonban, ha nincs más jogszabályi rendelkezés - pl. az anyanyelv használata vagy a hatóság együttműködési kötelezettsége körében, - akkor az alapelvek szerint is lehet döntést hozni. Erre figyelemmel a törvényszék az Ákr. alapelvi rendelkezéseire alapított felperesi hivatkozásokat egyrészt a hivatkozott alapelvekre figyelemmel, másrészt az adott tényállásra vonatkozó tételes jogszabályi rendelkezésekre vetítve is vizsgálta. A törvényszék rámutat ugyanakkor arra, hogy a felperes az Ákr. alapelvi rendelkezései megsértésére úgy hivatkozott, hogy a jogsértés mibenlétét nem jelölte meg, ilyen konkrét hivatkozás hiányában azonban az alapelvi szintű jogszabálysértés körében tett felperesi előadás nem lehet megalapozott.

- [25] A törvényszék álláspontja szerint a felperes a keresetében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alperes megsértette a tényállás tisztázása és a bizonyítékok mérlegelése iránti kötelezettségét. Az eljárási szabályok úgy érdemére ható megsértésének minősül különösen a tényállás megállapításának elmaradása, a tényállás feltáratlansága, a tényállás alapjául szolgáló bizonyítékok okszerű mérlegelésének és teljes körű figyelembe vételének hiánya, a valósághű tényállás megállapítása minden közigazgatási hatósági döntés előfeltétele. A tényállás megállapítása az eljáró közigazgatási szerv kötelessége, neki kell a döntéshez szükséges, jogilag releváns tényeket felderítenie, összegyűjtenie, majd a vonatkozó jogszabályok értelmezése mellett azokat súlyuknak megfelelően, egyenként és összességükben értékelnie, hiszen a tényállás felületes, feltételezésekre alapított, hiányos, vagy helytelen megállapítása megalapozatlan döntéshez vezet. A közigazgatási peres eljárásban azonban a felperest terheli a keresetlevelében kifejtett tényállás bizonyítása, ennek érdekében élhet a Pp-ben meghatározott valamennyi bizonyítási eszközzel. A jelen perben a felperes azonban érdemi bizonyítási indítványt e körben nem terjesztett elő, a közigazgatási eljárás jogszerűségének megítélése körében tehát alapvetően jogkérdésről kellett dönten.
- [26] Az ügyintézési határidő túllépésével kapcsolatos felperesi előadás körében a törvényszék szerint az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a határidő túllépés az ügyben hozott döntés érdemére nem hatott ki, az alperesi határozat a határidő túllépés tényét rögzítette és annak törvényi konzekvenciájaként 10.000 forintot megfizetéséről rendelkezett a felperes számára.
- [27] A törvényszék álláspontja szerint az alperesi határozat helyesen állapította meg, hogy a GDPR 6. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti jogalap csak akkor alkalmazható, ha az a szerződés teljesítéséhez szükséges, tehát nem lehet kiterjeszteni ezt a jogalapot olyan adatkezelésekre, amelyekre a szerződés érintett általi nemteljesítése miatt előidézett helyzet orvoslása érdekében van szükség. A GDPR 6. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti szerződéses jogalap ugyanis nem vonatkoztatható arra az esetre, ha az adatkezelő az elmaradt teljesítés miatt az érintettel szembeni követelését követelésbehajtással foglalkozó vállalkozásra engedményezi.
- [28] A törvényszék rámutat, hogy a GDPR 6. cikk (1) bekezdésének b) pontja alapján történő adatkezelés előfeltétele, hogy a szerződés létezzen, valamint érvényes és hatályos legyen, amelynek teljesítésére hivatkozással történik az adatkezelés. Az alperes helytállóan hivatkozott a Ptk-hoz fűzött indokolásra, miszerint az engedményezés a követelés tulajdonjogának átruházása, az engedményezéssel tehát a követelés elválik az eredeti jogviszonytól, amelyből az származik, és az engedményes kizárólag a követelés és nem az

alapjogviszony vonatkozásában lép az engedményező helyébe. Mindebből következik, hogy azáltal, hogy az engedményezéssel a követelés elválik az alapjogviszonytól és az engedményes a követelés jogosultjává válik, a követelés engedményes általi érvényesítése, illetve az ahhoz kapcsolódó adatkezelés többé már nem azon szerződés teljesítése érdekében történik, amelyből a követelés eredetileg származott.

- [29] Az engedményes a követelés behajtása céljából saját érdekében és saját javára jár el, hiszen az adós teljesítésre bírása, valamint az ennek érdekében végzett adatkezelés az ő jogos érdekét, nem pedig az alapul fekvő szerződés teljesítését szolgálja, mivel a követelés az engedményezéssel függetlenné vált a szerződéstől. A felperes és a kérelmező között tehát szerződéses jogviszony nem áll fenn. Az engedményezés keretében történő adatátvitel jogalapja így csak más, tipikusan az engedményes részéről a követelés saját részre történő érvényesítéséhez fűződő jogos érdeke lehet. A felperes olyan szerződés teljesítésére hivatkozással végezte tehát a személyes adatok kezelését, amely megszűnt, azaz nem alkalmas joghatás kiváltására.
- [30] Mindebből következik, hogy a felperes a 6. cikk (1) bekezdésének b) pontjára nem hivatkozhatott volna jogszerűen az adatkezelése jogalapjaként, ez azonban nem feltétlenül jelenti azt, hogy a kérelmező személyes adatainak követeléskezelési célú kezelésére semmiféle jogalapja nincs, mivel jogszabály által lehetővé tett követelésvásárlási tevékenysége keretében jutott hozzá.
- [31] A panaszkezelési célból kezelt adatok vonatkozásában megállapítható az is, hogy a felperes a GDPR 6. cikk (1) bekezdésének c) pontjára megfelelően hivatkozott, tekintettel arra, hogy a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény 288. § (3) bekezdése alapján kötelező adatkezelést végez.
- [32] A KHR-nek történő átadása céljából kezelt adatok vonatkozásában a felperes a GDPR 6. cikk (1) bekezdésének c) pontjára megfelelően hivatkozott, mert a központi hitelinformációs rendszerről szóló 2011. évi CXXII. törvény alapján ezen adatok tekintetében is kötelező adatkezelést végez mindaddig, amíg a KHR-be történő adatátadás és nyilvántartási kötelezettsége, illetve a tartozás fennáll.
- [33] A kérelmező adattörlési kérelme kapcsán az alperes jogszerűen állapította meg, hogy a nyilvántartott adatok törlésére felperes nem kötelezhető, hiszen a személyes adatok kezelését előíró, az adatkezelőre alkalmazandó tagállami jog szerinti kötelezettség teljesítéséhez az adatkezelése szükséges, és megállapította, hogy a GDPR 6. cikk (1) bekezdésének c) pontjára alapozva kezelt adatok köre megegyezik a követeléskezelési célból kezelt adatok körével.
- [34] A jogkövetkezmények vonatkozásában az alperesi határozat helytállóan rögzítette, hogy a felperes követeléskezelési célú adatkezelésének szükségességét alapvetően a követelés fennállása alapozhatná meg, ez azonban a kérelmező által vitatott, ezért a felperesnek meg kell vizsgálnia, hogy a vitatott követelés fennáll-e, nem évült-e el, tekintettel arra, hogy az adatkezelése jogszerűségének megítélése ezen előkérdéstől függ.
- [35] A törvényszék kiemeli, hogy a jelen perben alapvetően a felülvizsgált közigazgatási eljárás jogszerűsége kérdésében kellett állást foglalnia, a GDPR és az Infotv. irányadó rendelkezéseinek értelmezésével, nem pedig a felperes alapvetően polgári jogi, a szerződés engedményezésének részleteit tárgyaló jogkérdésben kellett kifejtenie álláspontját. Mindezek körében azonban a törvényszék szükségesnek látja rögzíteni azt is, hogy a felperesi érvelést nem találta konzisztensnek a tekintetben, hogy a felperes, bár maga is hivatkozott arra, hogy a régi Ptk-hoz fűződő magyarázat szerint a felmondás a másik félhez intézett olyan egyoldalú jognyilatkozat, amely a szerződést megszünteti, mégis érvelését jelentős részben arra alapította, hogy az eredeti kötelemben az engedményező helyébe lépve az eredeti szerződéses jogviszonyban álló félként kell rá tekinteni. E vonatkozásban a törvényszék azonban azt, az Európai Adatvédelmi Testület, 2/2019. számú ajánlásában is megjelenő értelmezést tartotta irányadónak, mely szerint a szerződés teljesítése, mint jogalap szűken értelmezendő és az

nem terjed ki automatikusan a nemteljesítésből eredő adatkezelésre, illetve hogy csak a fizetési emlékeztető kiküldésével, illetve a szerződés normális menetbe terelésével kapcsolatos adatkezelés eshet a szerződés teljesítése jogalap alá, az eredeti szerződés megszűnését követő, követeléskezelési célú adatkezelésre azonban mindez nem alkalmazható.

- [36] Mindezek alapján tehát a törvényszék megállapította, hogy az alperes megalapozott és jogszerű döntést hozott az ügyben, eljárása során sem anyagi jogi, sem eljárásjogi szabálysértést nem követett el, az irányadó jogszabályokat helyesen értelmezte és alkalmazta, mely okból a törvényszék a felperes keresetét a Kp. 88.§ (1) bekezdés a) pontja alapján, mint alaptalant, elutasította.

Záró rész

- [37] A törvényszék a felperest a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes – a Pp. 81. § (5) bekezdése szerint előterjesztett költségjegyzékének megfelelően felszámított – perköltsége megfizetésére.
- [38] A fizetendő kereseti illeték mértékét a törvényszék az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 45/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg, amelynek viselésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles.
- [39] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2020. február 12.

dr. Rác Krisztina s.k.
a tanács elnöke

dr. Tóth László s.k.
előadó bíró

dr. Remes Gábor s.k.
bíró